

КОСОВО ДАНАС

Преосвећене Владике, преподобни оци и преподобне монахиње, браћо и сестре, помаже Бог!

Срећан нам свима овај велики празник свих Срба у читавој васељени, празник страдања и васкрсења Срба – Видовдан.

По благосову преосвећеног Владике Артемија сам пре неколико година за исту овакву академију, написао један реферат и тада сам био убеђен у једну констатацију, а која је гласила овако: У неколико речи се може описати стање на Косову и Метохији данас: "Горе је него што је било јуче, а боље је него што ће бити сутра". И заиста је тако из дана у дан. Косово свакога дана све више и више постаје од Србије све даље и даље. Дакле, ово срце Србије још потајно куца, али не куца у грудима сваког Србина и не куца подједнако у грудима свих Срба. Иако нам је данас потребније него икад да ово срце, звано Косово и Метохија, куца у свим грудима свих Срба подједнако јако, то ипак није тако.

Издаја Косова и Метохије је почела одавно и она нажалост и данас траје. Косово су издали и издају га сви они који су се косовског завета одрекли и који се и данас одричу, говорећи да је то некакав мит који већ једном треба да се заврши. Говоре да се треба ослободити овог оптерећења из прошлости. Али да ли је тако?

Сигурно да није и сигурно је да сви народи, своје постојање црпе из прошлости, налазећи у њој најсветлије примере подвига својих сународника. Некада су ти подвизи заједнички, некада индивидуални, али какви год да су они у суштини представљају идентитет тог народа. Они су углавном нематеријални, везани за неку историјску територију и у нашем случају везани су за простор Косова и Метохије. Тај идентитет код нас Срба садржан је у Косовском завету.

Косовски завет за Србе, поред Новог Завета, представља још један Завет са Богом, Завет положен у крви косовских мученика од косовске битке па до најновијих мученика данас. И тај Завет ће трајати док траје света. Тај Завет за Србе важи онога момента када Србин угледа светлост овога света. Није питање важи ли тај Завет за нас или не. То је питање да ли тај Завет држимо или не. Тај Завет није нека теорија. Тај Завет јесте живот по Богу и Божијим заповестима, оверен и запечаћем крвљу мученика, а изражен речима Светог Кнеза Лазара: „Земаљско је за малена царство, а небеско увек и довека“. И тај Завет не негира овоземаљски живот, како то поједини политичари данас говоре, напротив, тај Завет само овоземаљски живот осмишљава, а човека уздиже до достојанства самог Бога.

Данас је нажалост велики број наших сународника који нису спремни да држе и одрже овај Завет. И сваки онај који не држи Завет, на путу је издаје. Тешке су ово речи за оне који

су на том путу, а за оне који се труде на одбрани вере и отачаства, ово су речи охрабрења. Нека онда свако од нас покаже свој лик у вечном огледалу Косовског завета.

Конкретно на терену је данас много учињено на издаји Косова и Метохије и на затирању Срба и српства, као и Цркве Божије, да је све те акције тешко побројати. Требало би свакога ко је учинио макар и један покрет ка издаји, процесуирати и казнити за дело велеиздаје. Али да ли је то могуће? И ко би коме овде одговарао?

Ово је сулудо време у којем ред и овоземаљски закон губи смисао и снагу за нас Србе. Ми се правила никаквих више не држимо. Устав кршимо као да је гранчица за потпалу ватре. У овом једном свеопштем хаосу у нашем српском народу, држави и Цркви, једина институција која стоји на бранику вере и отаџбине, цркве и државе јесте епархија рашко-призренска у егзилу. Какво је то чудо Бог учинио да епархија која је протерана са своје матичне територије, сада попуњава васељену, сведочећи истину о Косову, сведочећи истину о српству и оно што је најважније, сведочећи истину о вери православној.

Свакако да оваква пропаст наше Цркве, државе и народа не долази споља. Од споља су само извршитељи ове пропасти, а пропаст долази изнутра. Јер као што рече Његош: „*Не бојим се од вражјег ката, нека га је ка на гори листа, но се бојим од зла домаћег.*“ И заиста се ми Срби требамо бојати и борити против зла *домаћег*, оличеног у узурпираним институцијама Цркве и државе. Ниједно зло није долазило од обичног народа, већ од оних који управљају народом. Било да су то црквене или народне вође. Тако је и у нашем времену. Зло долази од оних који су институције узурпирали и са црквених и државних позиција чине дела издаје.

Ако покушамо да хронолошки поређамо догађаје који су довели до стања какво је данас, почетак ћемо тешко наћи, али прогоном Епископа рашко-призренског и косовско-метохијског Артемија, верног монаштва и народа, почиње суноврат Цркве и државних институција на простору Косова и Метохије.

После прогона Епископа Артемија и монаштва са простора епархије рашко-призренске, која се простирала од Светих Архангела па до Црне Реке, овакав пад у борби Срба са Косова и Метохије против НАТО окупатора и шиптарских терориста је био логичан и очекиван. Диригент који је давао смернице за борбу Срба са Косова, био је протеран. Док су епископ Артемије и верно монаштво боравили у српским манастирима широм Косова и Метохије, око њих се сабирао народ и борба и живот на Косову су тада имали смисла. Данас је народ обезглављен и у црквеном и у државно-институционалном смислу, те је и сама борба обесмишљена. Ако се неко поузда у одлуке представника Цркве узурпираних епархије, оне су у духу НАТО окупатора или шиптарских терориста, а ако се неко поузда у помоћ матице Србије, преко својих представника на Косову, он се одмах разочара, јер је

одговор исти. Све у свему бесмисао и апсурд који није лако ни гледати са стране, а камоли у томе апсурду живети.

Но духовни закон је неминован и услед наше инфериорности према прогону који се десио у Цркви, сада тај исти прогон имамо и у институционалном смислу. Једино је остало да се преостали српски народ и физички протера. Ни то није искључено као опција.

Ако се осврнемо на историју једног великог грчког народа, нама братском по вери, видећемо да их је снашла судбина која данас сналази и наш српски народ. Услед својих међусобних размирица, Грци су изгубили своје највеће светиње, своју територију и свој народ. Ако данас обиђете историјске територије Византије, која је сада под турском контролом, видећете да су Турци обрисали постојање овог великог народа као гумицом. Највеће светиње претворили су у џамије, све крстове и крстиће преправили у некакве звезде. Грке не помињу као да су они (Турци) од кад је света и века на тим просторима.

Исто је тако и са нама Србима на Косову и Метохији, само што смо ми данас савременици и учесници тих догађаја и што данас ми сами негирамо своје постојање на КиМ. Када се појави нека емисија или књига о Косову, епархији рашко-призренској, монаштву, црквеном или духовном животу на овом простору у последњих 25-30 година, а која долази из крила Цркве, нигде се не помиње епископ који је обновио духовни и црквени живот на КиМ – Епископ Артемије. Не помињу се ни монаси и монахиње који су заједно са њим радили на обнови, а остали верни Цркви. Ови људи једноставно за њих не постоје. И не само људи, него и тај период не постоји за садашње представнике Цркве. Када тако кратко памте свог Епископа и духовника, своју браћу, како ће бити у стању да се сете да је Св. Краљ Милутин основао Бањску или Св. Краљ Стефан Дечански основао Високе Дечане. Зато су светиње под њиховом управом угрожене. Лако се одричу и негирају и скоре прошлости, лако ће се одрећи и своје историје и ту историју лако преписати другима. У овом случају шиптарима. И као што су Турци присвојили читаву историју грчког народу којег су протерали са њихових историјских простора, тако исто и Шиптари присвајају нашу историју, историју народа којег су протерали и који и даље протерују са Косова и Метохије. Пропаст је наша већа што у овој краћи и прогону предњачи наша издаја, предњаче наши Срби, ако су пред Богом они уопште више Срби.

Ми који данас живимо на Косову и Метохији, сведоци смо такозваног тихог исељавања Срба са ових простора. Исељавање је тихо јер о томе нико јавно не сведочи. Народ видевши овако неискрену политику државних институција и њених представника према Косову, сам налази решење за себе. „Како се ко снађе“ је данас парола за Србе са Косова. Неко себе проналази у институцијама квази државе Косово, неко одлази негде другде. У сваком случају Срби су као изгубљене овце без пастира. Тумарају од немила до недрага.

Оно што је очигледно, а што не треба да нас плаши, јер Васкрс не бива без смрти, јесте да Србија на Косову умире и то не зато што ја или било ко други тако каже, већ зато што се већина Срба према Косову односи као према неком миту ком већ једном треба да дође крај. Али ако Србија на Косову умре, умреће и Србија у Србији и ни она неће постојати. Косово и Метохија нису само територија, рудна богатства или нешто треће. Косово и Метохија су Србиново парче неба на земљи. Косово је нешто много узвишеније и лепше. Косово су светиње које са земље досежу небо. Косово је света реч у српском језику која се изговара са поштовањем, поштовањем према косовском завету, према косовским светињама и светитељима, према косовској земљи и небу. Косово је реч у српском језику која се пише највећим словом.

Косово је наш завет са небом и Богом. Ко га се одриче, одриче се неба и Бога. Ко ме Косово у грудима куца јако и ко реч Косово сматра светом, он се држи завета са Богом и он гаји наду на спасење. Косово и Видовдан, речи су које изазивају поштовање и наду у васкрсење.

Нека Косово и даље куца, макар било и овако физички удаљено од Косова. Нека Видовданска Литија иде од Београда ка Барајеву, уместо ка Газиместану. Бог ће имати задњу реч, а ми ћемо живети као да ће та реч доћи данас.

Браћо Срби и сестре Српкиње, како сви ми чинили тако нам и Бог помогао!

Хвала

Милан Јездић